

GESAR

Gesar byl naše další štěně dovezené z Holandska. Chovatelku mi chválila i moje známá, která ji potkala na výstavě v Rakousku. Jediné, čím jsem si nebyla jistá, byly moje komunikační schopnosti - učebnice němčiny pokrývala den před odjezdem pavučina tloušťky námořnického lana, tak jsem s nepříjemným pocitem v útrobach vyndala z knihovny alespoň kapesní slovník jazyka německého, kdyby bylo nejhůř.

Cestu nám paní Rutloh popsala tak dokonale, že jsme prostě nedokázali zabloudit, a tak jsme v určený den okolo třetí hodiny dorazili do kýženého města. Hilversum je, stejně jako všechna

holandská města, roztomilé a čistoučké místo. Stejně jako před léty u Reusenů jsme nejprve mysleli, že nemůžeme být na správném místě. Nějak to nemohu pochopit. My máme zahradu cca 500m² a při

celkovém počtu 13 psů (5 velkých, zbytek malých) mám ukrutné výčitky, že naši miláčci, pohybuující se volně všude a neznající kotec, strádají ve stísněných podmínkách. V Holandsku je odpovídající prostor pro 9

velkých psů + 2 vrhy štěňat dům a zahrádka velikosti kuchyňského stolu, to vše umístěno na hlavní třídu města a do těsného sousedství dalších domů. A opět všichni psi doma. Na gauči, na chodbě, pod stolem, v kuchyni. V naprosté pohodě, bez sebemenšího náznaku nevráživosti, vrčení, bez konfliktů a hádanic. Psi i feny pohromadě. K tomu v obývacím pokoji a v knihovně po veliké ohrádce plné štěňat. Ten náš pejsáček, synek těch nej nej rodičů, nám v ohrádce okamžitě padl do oka. Ukázala jsem na něj a paní Rutloh byla evidentně potěšena. Rozhrnula štěněti chlupy na krku a ejhle, červená stužka označovala toho krasavce, kterého pro nás vybrala i sama chovatelka jako nejperspektivnějšího z obou vrhů. Základ má ten drobeček víc než dobrý. Tatínka multišampiona a světového vítěze a maminku obdařenou nepálskou krví. Když jsme se dostatečně natužali a nažužali nad rozkošnými tvorečky, předali jsme hostitelům věcné dary obsahující mimo jiné, jak jinak, velkou láhev becherovky a 2 láhve značkového moravského vína. Když jsme pak po večeři popíjeli společně kefir (k velkému nadšení mého muže), napadlo mě, co si asi manželé Rutloh budou myslet o vztahu Čechů k alkoholu... Abych se ještě vrátila ke psům. Je to zvláštní, ale holandské psi jsou nesmírně přívětiví a milí. Nesetkala jsem se tam s kousavým a agresivním psem. Evidentně zbožňují návštěvy, a což teprve když návštěva přiveze piškoty! Tatík našeho malého - Kandschur - a velika, celočerná Mila nás dokonce večer doprovodili do ložnice pro hosty, kde s námi

naprosto vážně mínili strávit noc plnou vášní. Oba suverénně ulehli do manželského lože a příjemně se usmívajíce, zvali nás k sobě. Kdo zná mě a mého muže, zajisté pochopí, že, abychom se všichni čtyři vešli, museli bychom mít k dispozici lože obra Koloděje. A tak ke svému těžkému zklamání museli psi, byť neochotně, opustit naši ložnici, byvše nekompromisně vykázaní paničkou. Jaké zklamání pro jejich přátelské a, nebojím se říci, až slovansky upřímné a široké duše! Tibetská doga je ovšem pes houževnatý a vytrvalý, a tak oba setrvali před naší ložnicí do rána. Trpělivost růže přináší. S rozbřeskem projeví touhu po naší neodolatelné společnosti, a tak opět vstoupili. Nikoliv ovšem kvůli růžím. To by byla naivní představa.

Dorazili naše cestovní řízky, poleželi a posléze nás vyprovodili k autu. Prostě milí lidé, milí psi, celé Holandsko je hrozně milé. Sanne, se kterou jsme si hned večer začaly tykat, se rozloučila jako nejlepší přítelkyně a u toho dodnes zůstalo. Po francouzském zklamání s Dorinkou bylo Holandsko balzám na duši. Doufala jsem, že náš Gesárek bude po tátovi jak vzhledem, tak povahou. Všichni ovšem víme, že štěně je sázka do loterie. Bylo ještě brzy pokoušet se hodnotit exteriér našeho benjamínka, mohla jsem zatím pouze konstatovat, že Gesar je nesmírně pilný, pracovitý a příčinlivé štěňátko, které záhy získalo přezdívku „Médva Dřevokaz.“ Dospělý Rosík, Holanďan tělem i duší, přijal malého pejska až s dojemnou péčí, jakou se vyznačují právě holandské odchovy. Žádná nevraživost nad příchodem dalšího budoucího samce - eventuálního konkurenta se nekonala. Naopak, jako by

mezi těmi dvěma vládlo jakési tajné, chlapské spojení. Rosík hlídal malého Gesárka u misky s jídlem, to pro případ, že by některá nenechavá teta zatoužila po jeho porci. Učil pindů všem dovednostem dospělého chlapa. Jen čurat po chlapském způsobu jej naučit nemohl, protože to sám neumí ani teď, v sedmi letech věku. Malého psíka chránil před nepřízní počasí. Byl to dojemný pohled na štěně celé schované pod mohutnými tlapami dospělého psa. Jen čumáček vykukoval. Rosík také pravidelně a poctivě prováděl denní hygienu štěněte. Čištěním uší a očí počínaje a opačným koncem konče. I když Gesar dorostl v pohodového, sebevědomého psa velikosti dospělé, zůstal v očích Rosíka stále miminem. A tak i dnes, kdy je Gesar dospělý, můžete vidět naprosto běžně jednoho velkého psa, který druhému velkému psovi soustředěně a pečlivě myje uši. Oba velcí Holanďané jsou stejní pohodáři. Je mezi nimi ale přece jenom rozdíl. Zatímco Rosík je flegmatik, který nevyhledává příliš kontakt s lidmi a o dovolení k pohlázení aby jeden prosil, pak o Gesarovi platí opak. Kam se hnu, mám jej za zadkem. Vysloveně si říká o tělesný kontakt, mazlí se k smrti rád a nadšeně se zúčastňuje všech našich aktivit. Sbírá se mnou ořechy, sklízí jablka, seká trávu, pije kávu. Vše se mnou. Jen, bohužel, přístup k výstavám má podobný jako Rosík. I pro něj jsou výstavy nepochopitelnou ztrátou času, i on se otráveně plouží kruhem a dává mi najevo, co si o té blbině myslí. Skutečně nerada jej obtěžuji, ale z důvodu získání chovnosti musí několik těchto utrpení přežít. Promiň, Gesárku!

*Renata Žižková
ch. st. Bohemia Sirague*